

виждало като кафезъ. То го ограничавало, стѣснявало, убивало. Освѣнъ това, съ съгражданинътъ Чобановъ могло да се говори за революция, но не и да се върши. Дай суровия материалъ — говорѣли си двамата „медици“. Революция не се прави съ фрази.

Прѣзъ мѣсець януари 1868. година Желю прѣскокналъ Букурещъ и се установилъ въ Браила.

Двамата букурешки „медици“ рѣшили частъ по-скоро да върви Ботйовъ, за да „вършатъ работа“.

За не лишно би било да се отбѣлѣжи, че прѣзъ всичкото врѣме отъ излизането си изъ Гюргево, Ботйовъ не е могълъ да узнае нищо за прѣстарѣлия хайдутинъ: върналъ ли се е той изъ България и дѣ се намира ¹⁾. Да би влѣзналъ въ Ромжния — разсжждавалъ Ботйовъ, трѣбваше да се отбие при Хаджията, а тоя е трѣбвало да го извѣсти. Нито едното, нито другото.

Есенъта 1867. година четитѣ въ България прѣтърпѣха една отъ послѣднитѣ кризи, която доказа на дѣйцитѣ, че старата система не ще даде никакви плодове. Инструктори въ турската армия имаше много, чужденцитѣ бѣха показали на турцитѣ какъ се трѣбятъ горски бунтовници, а освѣнъ това, и организацията на самитѣ чети бѣше се изживѣла, за да отговори на нуждитѣ на врѣмето, за да могатъ, слѣдователно, чети-

¹⁾ Трѣбва да е извѣстно на читателитѣ, че прѣзъ м. октомври сжщата година Ботйовъ е могълъ да се види втори пжтъ съ Раковски, безъ разговорътъ, който сж водили двамата да ги доведе до нѣкакъвъ резултатъ. Раковски бѣше падналъ тежко боленъ, и на смъртния си одъръ той не е амалъ физическа възможность да бжде полезенъ на новото движение, което отмина смъртъта му. Види се, Раковски нищо да не е знаелъ и за послѣдното движение на Желю, защото той, очевидно, никакви свѣдѣния не е далъ на българския поетъ. Раковски умрѣ сжщия мѣсець, когато българскиятъ поетъ за пръвъ пжтъ посѣти ромжнската столица.